

Hundrede og syttende Møde.

Løverdagen den 15de Juni Kl. 1½.

Protocolen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Paa de Herrers Bladser er omdeelt „Forflag til Lov om en forandret Ordning af Skolelærerexamen“, saaledes som dette er vedtaget ved 2den Behandling her i Thinget og Betænkning over „Forflag til Lov om Beberlag for Contoirudgifter til det med Embedet som Byfoged i Rudkjøbing og Herredsfoged i Nørre og Sønder Herreder paa Langeland forenede Embede som By skriver i Rudkjøbing og Herredsskriver i Nørre og Sønder Herreder paa Langeland“.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af 1ste Behandling af „Betænkning over Regnskabet for Finantsperioden 1862—64“. (Afgiven af den af Rigsraadet valgte Statsrevision.)

Krieger: Det Indtryk, som jeg sidst ved den korte Forhandling i denne Sag fik, har bekræftet sig senere ved Samtale. haade med Udvalgets Ordfører og enkelte af Statsrevisorerne. Det staaer for mig som lidet ønskeligt, at Udvalgets Indstilling, Krigsministeriets vedkommende, kommer til Afstemning idag. Derksom man nemlig skal stemme over den, maa man jo enten sige Ja eller Nei; det er klart. Men forkaste vi den, kunde det let faae Udseende, som om man derved vilde opstille Fordring paa et meget strengt, paany afslagt Regnskab, hvortil der siges os, at der vilde behøves et bethydeligt Regnskabsapparat, store Udgifter osv. Desuden vide vi jo Alle, at man ikke kan vente Regnskabet over Udgifterne i en Krig afslagt paa samme Maade, med den samme Regelmæssighed og Orden, som et simpelt Fredsregnskab; det ligger i Sagens Natur. Men dersom vi paa den anden Side antage og dermed godkjende Regnskabet fra 1862—64 uagtet de Dplysninger, som foreligge om Regnskabet's Mangler, vil man paa Grund af det

nsie Sammenhæng mellem Perioden 1862—64 og Perioden 1864—66 let komme til at udsætte sig for, at man ved alle Spørgsmaal, som frembrages under Behandlingen af Regnskabet for 1864—66, kunde faae det Svar: Derved er ikke Videre at gjøre, dertil er ikke Videre at sige, thi det hænger jo ligefrem sammen med det Regnskab for 1862—64, som Rigsdagen allerede fuldelig har anerkjendt som gyldigt. Jeg skalde derfor troe, at det Høiligste vilde være, om det ærede Udvalg vilde samthkke i, at Sagen gik tilbage til Udvalget, og at Udvalget saa overveiede, hvorvidt det efter Forhandling med Statsrevisorerne og den høitærede Minister maatte kunne gjøre positive Forslag, hvorved det noget nærmere forklaredes, hvilke bestemte Dplysninger der kunde ønskes, eller — jeg vil nemlig i saa Henseende ikke stille nogen bestemt Forudsætning som Udgangspunkt for mit Forslag —, at der ikke toges nogen Beslutning i Rigsdagen om Regnskabet for 1862—64 førend ogsaa Regnskabet for 1864—66 forelaa med Erklæring fra vedkommende Statsrevisorer. Den Tid, da dette vil kunne skee, ligger jo overmaade nær, nemlig til Efteraaret, naar den ordentlige Rigsdag igjen kommer sammen. Regnskabet er allerede afgivet til Revisionen, og denne vil til den Tid have afgivet sin Beretning derom, saa at der ikke vil blive Spørgsmaal om nogen lang Udsættelse. Det forekommer mig ikke, at der fra Regjeringens Side kan gjøres nogen Indvending mod denne lille Udsættelse, og jeg har Grund til at troe — jeg har ikke havt Leilighed til at høre samtlige Udvalgsmedlemmers Mening, at i alt Fald den ærede Ordfører ikke vil finde Noget at indvende mod denne Maade at behandle Sagen paa. Jeg har været i Tvivl om, hvorvidt man kunde afgjøre de andre Punkter og undtage dette ene Punkt om Krigsministeriets Regnskab, men den høitærede Formand har meent, at det efter Sagens hele Stilling vilde være rettest, at der ikke fandt en saadan Udsættelse Sted, men at Sagen i sin Heelhed gik tilbage til nærmere Prøvelse i Udvalget. Det er altsaa det Forslag, som jeg vil tillade mig at henstille til Overveielse.